

VERDELING DER AMERIKAANSE STRIJDKRACHTEN

dient geweest te worden op het feit dat de Verenigde Staten, welke staalproductie (om slechts deze ene, maar hoogst belangrijke factor te noemen) dertien maal zo groot werd als de Japanse, slechts een deel van hun krachten tegen Japan konden inzetten en dat de oorlogvoering in het onmetelijk gebied van de *Pacific* grote specifieke moeilijkheden met zich bracht.

Laat ons, om te beginnen, op dat eerste ingaan.

Wij vermeldden reeds dat, al hadden de Amerikanen in '41 met de Britten afgesproken, eerst Duitsland en Italië en daarna pas Japan te verslaan, toch in '42 ongeveer evenveel Amerikaanse strijdkrachten naar het strijdtoneel in de *Pacific* werden gezonden als naar dat in Europa. In '43, '44 en de eerste maanden van '45 gold dat niet voor het Amerikaanse leger en de Amerikaanse legerluchtmacht, maar de *Pacific* was ook toen het voornaamste strijdtoneel voor de Amerikaanse vloot en zelfs nage-noeg het enige voor het Amerikaanse *Marine Corps*. Ziet men de Amerikaanse oorlogsinspanning als één geheel, dan mag gesteld worden dat, globaal gesproken, de helft op de strijd met Duitsland en Italië, de helft op die met Japan werd gericht. Zouden Duitsland en Italië sneller verslagen zijn, als de Amerikanen meer krachten naar Europa zouden hebben gezonden? Vermoedelijk wel, maar daarbij moet bedacht worden dat het voor de Amerikaanse publieke opinie, die de Japanners als vijand no. 1 zag, onaanvaardbaar zou zijn geweest als Amerika enige jaren lang tegen Japan in het defensief zou zijn gebleven, dat van het feit zelf dat in '42 in allerijl vrij sterke landstrijdkrachten naar de *Pacific* werden gezonden om een verdere Japanse opmars te voorkomen, een zekere zuigkracht uitging en dat de meeste Amerikaanse vlooteenheden in de Atlantische Oceaan niet nodig waren, zeker niet van de lente van '43 af toen men het *U-Boot*-gevaar bezworen had. Van de nieuwe Amerikaanse vlooteenheden dateerden de bouwplannen uit 1940, toen president Roosevelt's voorstellen om een *Two-Ocean Navy* te bouwen door het Amerikaanse *Congress* waren aanvaard. In de Atlantische Oceaan en in de Middellandse Zee was de Amerikaanse vloot niet meer dan een aanvulling op de Britse – een aanvulling die kleiner kon worden, terwijl tezelfdertijd het ene nieuwe oorlogsschip na het andere afgeleverd werd door de Amerikaanse werven die, van Pearl Harbor tot Japans capitulatie, 26 nieuwe vliegkampschepen, 8 nieuwe slagschepen, 48 nieuwe kruisers, 352 nieuwe torpedobootjagers en 203 nieuwe onderzeeboten bouwden. Welnu, 'the very existence of a large fleet in the Pacific', aldus de Amerikaanse historici Coakley en Leighton in hun studie over de strategie in de *Pacific*,